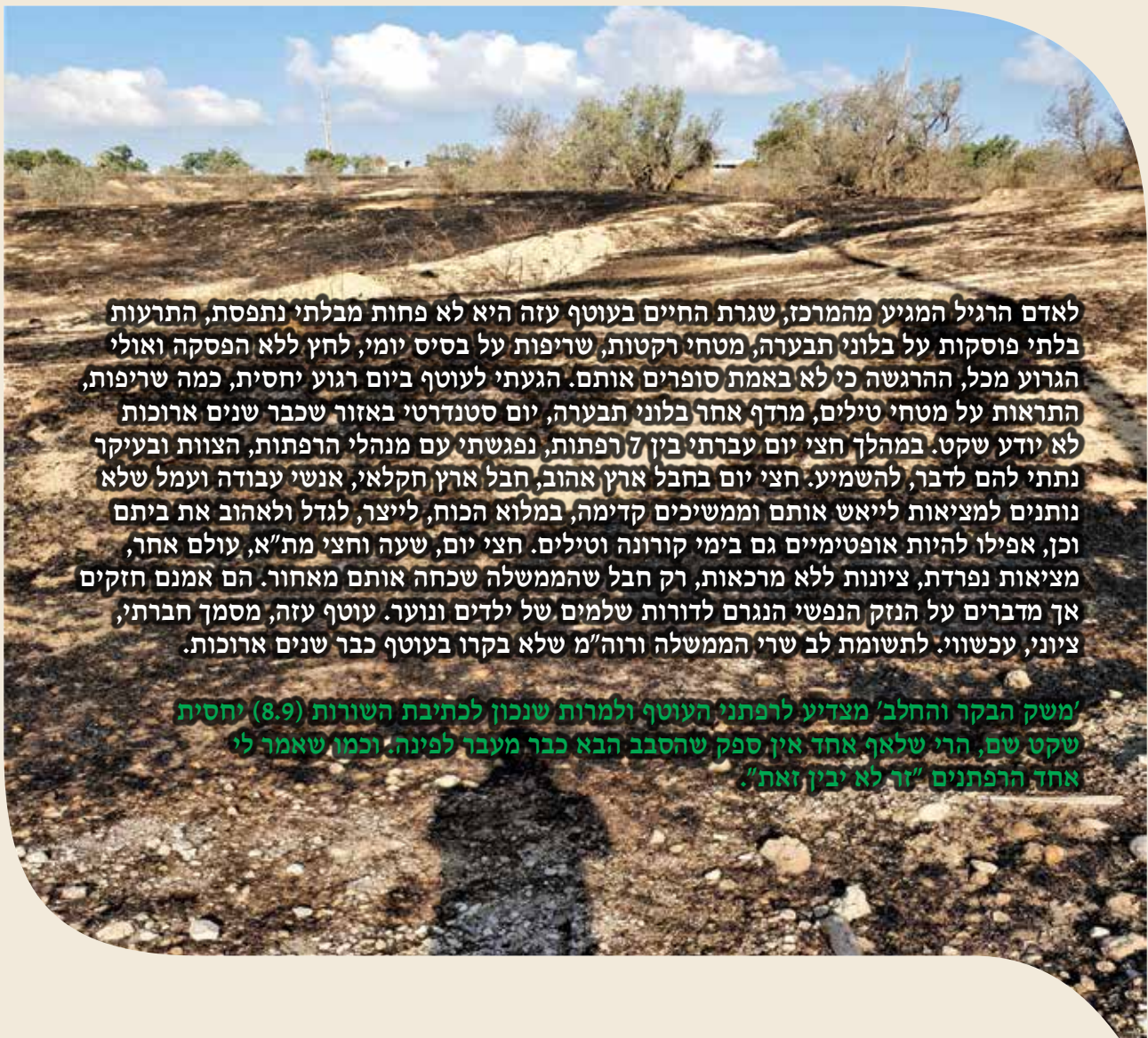

לעוטף באהבה

ראובן זלץ

כשהחל הסיבוב הנוסף של בלוני התבערה, מטחי הירי והמתיחות בעוטף עזה, החלטנו במערכת של 'משק הבקר והחלב' – כי זה שוב הזמן לגלות סולידריות, לבקר בעוטף, לשמוע את הרפתנים ובעיקר לתמוך ולעודד את האנשים החיים כבר שנים ארוכות במציאות בלתי נתפסת. דווקא שהתקשורת הישראלית מתעלמת כמעט לחלוטין וההרגשה כי הממשלה לא מייצרת כל פתרון, הגענו ביום קיץ חם לגבול עזה ולרפתני העוטף. מסמך ארץ ישראלי על ציונות, עבודה עברית ואנשים שעדיין אופטימיים. רפתני העוטף מדברים מהלב. מחבקים את העוטף. פרויקט חג מיוחד!

לאדם הרגיל המגיע מהמרכז, שגרת החיים בעוטף עזה היא לא פחות מבלתי נתפסת, התרעות בלתי פוסקות על בלוני תבערה, מטחי רקטות, שריפות על בסיס יומי, לחץ ללא הפסקה ואולי הגרוע מכל, ההרגשה כי לא באמת סופרים אותם. הגעתי לעוטף ביום רגוע יחסית, כמה שריפות, התראות על מטחי טילים, מרדף אחר בלוני תבערה, יום סטנדרטי באזור שכבר שנים ארוכות לא יודע שקט. במהלך חצי יום עברתי בין 7 רפתות, נפגשתי עם מנהלי הרפתות, הצוות ובעיקר נתתי להם לדבר, להשמיע. חצי יום בחבל ארץ אהוב, חבל ארץ חקלאי, אנשי עבודה ועמל שלא נותנים למציאות לייאש אותם וממשיכים קדימה, במלוא הכוח, לייצר, לגדל ולאהוב את ביתם וכן, אפילו להיות אופטימיים גם בימי קורונה וטילים. חצי יום, שעה וחצי מת"א, עולם אחר, מציאות נפרדת, ציונות ללא מרכאות, רק חבל שהממשלה שכחה אותם מאחור. הם אמנם חזקים אך מדברים על הנזק הנפשי הנגרם לדורות שלמים של ילדים ונוער. עוטף עזה, מסמך חברתי, ציוני, עכשווי. לתשומת לב שרי הממשלה ורוה"מ שלא בקרו בעוטף כבר שנים ארוכות.

'משק הבקר והחלב' מצדיע לרפתני העוטף ולמרות שנכון לכתובת השורות (8.9) יחסית שקט שם, הרי שלאף אחד אין ספק שהסבב הבא כבר מעבר לפינה. וכמו שאמר לי אחד הרפתנים "זר לא יבין זאת".